

Славчо Красински

Болната гора

Цъла зима болна бѣше
старата гора,
и когато тихо спѣше,
слънце я огрѣ.

Грѣе слънцето и дума:
гледай, горо, ти —
сѣ нови дарове по друма
пролѣтъта лети.

И гората се събуди —
сънъ ли е това?
летятъ чудни пеперуди
въ цѣфнали нивя.

Златнитъ лжчи измиха
нейното лице,
и поточета извиха
пѣсень отъ сърдце.

И самичка не усѣти
старата гора,
какъ по всичкитъ дѣрвета
пролѣтъ заизгра.

Тя сега е тѣй засмѣна,
цъла зеленѣй,
и срѣдъ шумата зелена
пие сладко пѣй.